

Про добротність організації розповів голова профспілкового комітету ДПНАЕК «Енергоатом» Олексій Васильович Лич.

– Олексію Васильовичу, Любов Михайлівна представила на президії профспілки атомників свій проект. Чому виникло бажання його підтримати?

– Тому що ми впевнені в тому, що робимо правильну і благородну справу. На президії були присутні всі голови атомних станцій України, які об'єднує наша компанія, і це теж зіграло свою роль. У нас працює (якщо рахувати разом з пенсіонерами) 42 тисячі осіб, з яких 36 тисяч – це власне працівники, члени профспілкової організації, котру я очолюю. Керівники підтримали ініціативу ще й тому, що наші працівники перебувають «на броні». Вони не підлягають призову в армію, що забезпечує необхідну кількість людей для того, щоб надійно експлуатувати станції.

Отож ми вважаємо: якщо самі не можемо там бути, то повинні зробити все для тих, хто замість нас воює на передовій, – для того, щоб вони повернулися додому живими. Хоча ми теж зазнали втрат: у нас деякі люди відмовилися від «броні», служили, деякі загинули. Зараз більше ста осіб на передовій. І в 79-ій бригаді десантників є наші хлопці, і в інших батальйонах... Усі їхні звернення, і навіть підрозділів, де вони служать, ми намагаємося максимально задовольнити.

– А з ким налагоджено найбільш тісну співпрацю і яка надається допомога?

– Із 25-им батальйоном «Київська Русь». А спектр надання допомоги різноманітний. Зробили спеціальний фонд 25-го батальйону і два благодійні фонди на Южно-Українській АЕС, тому що відмовляємося працювати з добротними організаціями, працівники яких отримують заробітну плату за те, що роблять.

БЛАГОДІЙНІСТЬ ЕНЕРГОАТОМА

У нас усе на добровільних засадах. Завдяки фондам на Южно-Українській АЕС ми відремонтували більш як 80 одиниць бойової техніки для передової. Придбали техніку, в тому числі для 61-го медсанбату, коли побачили, в яких умовах працюють медики, і передали їм. Ми першими в Україні перерахували 100 тисяч гривень на Збройні сили Міністерству оборони, а потім почали безпосередньо батальйонам та персонально воякам, які знаходяться на передовій, допомагати. Для 25-го батальйону 500 комплектів «бундестагівського» одягу придбали й передали.

Профком, за дорученням наших працівників, надав допомогу тим, хто тримає оборону країни на Сході, вже більш ніж на 15 мільйонів гривень.

Л. Іванова: Ми завдяки профспілці атомників пройшли по

лінії фронту від Новотроїцького до Маріуполя, відвідали Микільське, провели 10 концертів. Там побачили, наскільки наші захисники були задоволені, подарункам Вашим раділи. А ще зрозуміли, що до культури в організації особливе ставлення.

– У нас унікальні міста-супутники АЕС, які опікуються різними напрямками дозвілля та розвитку людей. Звісно, з метою виховання та закріплення кваліфікованого персоналу для АЕС. Наприклад, найпотужніший культурний центр – у Южноукраїнську. Його жителі – учасники конкурсів, концертів, у тому числі й закордонних. Дітей наших працівників, які займаються творчістю в палацах культури, що утримуються Національною компанією «Енергоатом», ми підтримуємо. Наприклад, реалізацію концертного напрямку діяльності, а також заняття в гуртках естетичного спрямування, максимальна кількість яких – саме в Южноукраїнську. Ми пишаємося своїми танцювальними, народними колективами, яким допомагаємо. У нас є ціла програма з підтримки культурно-масової роботи, а також програми з фізкультури й оздоровлення. Це спектр діяльності, що її виконує профспілка.

Л. Іванова: Тобто культура для Вас – необхідний інструмент, без якого неможливо нічого зробити...

– А Ви знаєте, таке ставлення сформувалося, напевно, з часів... Берії. Коли створювалося Міністерство середнього машинобудування. Це все, що пов'язане з атомом. Тоді робили такі закриті містечка, в які переселялися з Москви імениті вчені з сім'ями. Для них створювали палаци культури, які повинні були бути схожими на столичні. Вони нагадували московські великі палаци з колонами і театри. Всі працівники мис-

тецтва, культури повинні були обов'язково відвідувати ці містечка – для того, щоб не відчувався відрив від столиці. Це зараз втрачено.

Л. Іванова: Такі ж планомірні візити діячів мистецтв повинні бути і до захисників Вітчизни на Сході, аби вони не відчували, що відірвані, бо кажуть: «Відчуваю забутість».

– Аналогічна історія у нас була, коли трапилася аварія на ЧАЕС. Пам'ятаю, коли вже долала депресія, постійно одне й те ж, почали приїжджати артисти, наприклад, на Зелений мис (селище вахтовиків). Така віддушнина була для людей, котрі кожного дня ризикували життям і здоров'ям, займаючись ліквідацією аварії на ЧАЕС, особливо, якщо згадати 1986–1987 роки. Після трагедії, коли я був головою профкому, щонайменше чотири фестивалі на рік проводили в місті Славутич. Для чого? Ми жили наче «за залізною завісою»: жодного закордонного кореспондента не могли «затягнути» на ЧАЕС, щоб показати справжній стан справ.

А як вирішили проблему? У цей час в Євросоюзі головувала Франція. Ми з директором дізналися про те, що у Франсуа Міттерана є улюблена співачка – Патрісія Каас, і зробили фестиваль «Україна. Весна. Славутич», запросивши знаменитість. Тисячі людей з'їхалися з Чернігова, з Києва, і прибуло близько 80 зарубіжних кореспондентів! А їх же треба завезти на ЧАЕС, щоб з'явилися позитивні публікації... І ось коли їх повели на станцію, і вони побачили, що люди там працюють і посміхаються, ми моментально прорвали «залізну завісу». І потім почали приїжджати журналісти та делегації фахівців, тому що ці написали, і ще «Нью-Йорк Таймс»... У найпотужніших ЗМІ йшлося про те, що насправді все зовсім не так, як описується.

– А чи має подібний ефект виступ вітчизняних виконавців?

– Я люблю українську культуру. Ми дружимо з Василем Зінкевичем, Павлом Дворським, із покійним Назарієм Яремчуком у нас були чудові відносини. Цих артистів я запрошував виступати для працівників станції. Чому? Тому що відсотків 70 працівників – це люди, які приїхали з Росії. Після аварії, з огляду на те, що ми поміняли 80% персоналу, приїбули фахівці, в тому числі з Росії, та інших республік колишнього СРСР. Природно, що запрошували в основному російських артистів, а потім поступово привчали мешканців Славутича до української культури, привозили вже й вітчизняних. На стадіоні величезний концерт зробили, переважна частина учасників якого були українські митці. Водночас міста-супутники відрізняються основними напрямками роботи. Якщо у працівників Южно-Української АЕС – це культура, то у співробітників Хмельницької – спорт. Там олімпійських чемпіонів ростимо, у них найбільше майстрів спорту, в тому числі заслужених, а на Рівненській і Запорізькій станціях приділяють увагу і спорту, і культурі.

Провели конкурс малюнків серед дітей мешканців міст-супутників атомних станцій, у травні в Києві був фінал, а до цього вони провели конкурси у себе на станціях, відібрали переможців. У нас дуже багато фестивалів, конкурсів, концертів, є театральні фестивалі, ми – учасники всіх всеукраїнських заходів, загляньте на сайти АЕС. Усі ці заходи допомагають зробити життя цікавим і комфортним у містах-супутниках, сприяють тому, щоб молодь не втіжджала, тому що, на жаль, із великих міст перебралася туди вона не поспішає.

– Успіхів і можливостей Вам і профспілці «Енергоатому» в турботі про якість життя людей!

Спілкувалися Світлана СОКОЛОВА та Любов ІВАНОВА

Олексій Лич розповідає Любові Івановій історію допомоги Атомпрофспілки воїнам АТО

Чарівний офіцер та козаки формують подарунки бійцям